

2017. július 20. - július 21.

A Port Mollernél történt megfeneklést ugyan jól viseltük, ám ekkorra már mindannyian nagyon fáradtak voltunk. Az előző 24 óra erős raum vitorlázása, és a folyamatos hullámmozgás

mindannyiunk erejét porhanyósra törte.

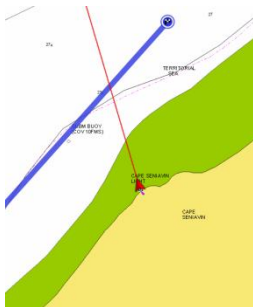
Ennek a napnak a maradékát pihenéssel töltöttük, a következőt pedig szokás szerint elűtöttük egy kis VHF rádió antenna szereléssel, kormány lakkozással meg hasonló csínytevésekkel.

Mivel a napot amúgy is az öbölben kellett tölteni, így mások is kihasználták a kényszerpihenő és a négy méternyi árapály adta lehetőséget. Ezen a hajón például kicserélték a cink anódokat és valamit javítottak a kihajtásnál is. Este érkezett a dagály, s ekkorra ígérték a közben északira változott

szél enyhülését is. Ismét egy nehéz feladat. Dagálykor kell kihajózni, olyankor, amikor a szél már lecsillapodott és persze ne legyen még teljesen sötét se. Amikor elindultunk, az északi szél már csak 15 csomós volt, a hullámok azonban még emlékeztek a napközbeni füttyülősökre, így a kifelé vonuló dagály áramlásával összecsapva alaposan megtáncoltatták a hajónkat. Nem ígérkezett könnyű menetnek. A szél azonban később teljesen elült, és a Cape Seniavin-ig tartó éjszakai utat végig motoroztuk. Egy halásszal beszélgetve megtudtuk, hogy ebben az időszakban általában itt vannak a rozmárok. A történet érdekes volt, és a tipikus hülye turista esetét éltük meg. Walrus kérdeztük...What? volt a válasz, Pacific walrus pontosítottuk, a válasz továbbra is mély értetlenség, s ez így ment még néhányszor, majd egyszer csak a halász felkiáltott: Áááá! és elmondta a rozmár helyi nevét, amit sajnos nem jegyeztünk meg. A mi kérdésünk valószínűleg olyan lehetett neki, mintha odahaza valaki a házimacsskáról annak latin nevén érdeklődne, de a történet végül is jól és mosolygósan zárult. Újdonsült segítőnk még azt is elmondta, hogy a Seniavin fok környékén korábban Ő is megfeneklett és érezte, a fenék kemény, sziklás, szóval ott nem lenne szerencsés fennakadni.

A térkép – ahogy a képen is látszik - itt sem volt teljesen pontos, nagyon figyelmesnek kellett lennünk. A part menti hullámszásban mélységet nézni, manőverezni és közben távcsővel rozmárt keresni, nem egy emberes feladat. Én vezettem a hajót, Orsi nézte távcsővel a partot - végül is ő a biológia tanár. A rozmárok, pont a nagy sziklafal, azaz a Cape Seniavin világító tornya alatt voltak. Mikor Orsi észrevette őket, bekiáltott a még alvó ifjaknak: Rozmárok tálalva!

Ismét nagyon szerencsések voltunk! Amikor ide értünk, tetőzött a dagály, egészen legyengült a szél, felszállt a köd, kisütött a nap, és ami a lényeg: ott voltak a parton a rozmárok! Egymás hegyén-hátán, hanyatt fekvé, fehér agyaraikra büszkén, legalább kétszázan terpeszkedtek a keskeny partszakaszon.

Volt néhány rozmár a vízben is, s az egyik közeli érdeklődő megdöbbenett a méreteivel. Nem tudok mást mondani, hatalmas volt a feje, hatalmas és megdöbbenő. Őt ugyan még nem tudtuk lefényképezni, de a sikerült néhány egészen jó felvételt készítenünk.

A szakirodalom szerint ezek a vízi emlősök nagyon rejtélyes életet élnek, keveset tudunk róluk. Méreteiket tekintve a három méteres hímek súlya eléri az 1300 kilogrammot, és a kicsit kisebb nőstényeké is megvan vagy 1 tonna.

Ott voltak a rozmárok, mi igyekeztünk nem megzavarni őket, azonban ámulattal és csodálattal néztük ezeket a szárazföldön annyira esetlen, a tengerben pedig oly ügyes óriásokat.

Ezért az
élményért
hajóztunk
ilyen sokat
és immár
nyugodtan
mondhatjuk:
Megérte!

